

ROSE

Karen

Schreeuw
voor mij

De Fontein

Proloog

Gemeenteziekenhuis Mansfield, Dutton, Georgia
Dertien jaar geleden

Een belletje pingelde. Er was weer een lift aangekomen. Toen een sterk parfum in haar neus kriebelde, staarde Alex naar de vloer en wenste ze dat ze onzichtbaar kon worden.

‘Violet Drummond, kom méé. We moeten nog bij twee patiënten langs. Waar blijf je nou? O...’ Dat laatste werd uitgesproken op een ingehaalde ademteug.

Ga weg, dacht Alex.

‘Is dat niet...’ – het gefluister kwam van links van Alex vandaan – ‘dat meisje van Tremaine dat het overleefde?’

Alex keek strak naar haar handen die in haar schoot lagen. Ze had ze tot vuisten gebald. *Ga weg.*

‘Volgens mij wel,’ antwoordde de eerste vrouw op gedempte toon. ‘Goeie god, ze lijkt precies op haar zus. Er stond een foto van haar in de krant. Als twee druppels water.’

‘Ja, het is ook een tweeling. Eeneiig, zelfs. Het wás een tweeling, bedoel ik. Arm kind.’

Alicia. Alex’ voelde een zware druk op haar borstkas. Ze had het gevoel dat ze geen adem meer kon halen.

‘Eeuwig zonde. Zo’n mooi meisje, dood in een greppel, zonder kleren. God mag weten wat die vent met haar heeft uitgevoerd voordat hij haar vermoordde.’

‘Smerige zwerver. Ik hoop dat ze hem de doodstraf geven. Ik heb gehoord dat hij... je wéét wel.’

Geschreeuw. Geschreeuw. Duizend stemmen schreeuwden in haar hoofd. *Sla je handen over je oren. Laat ze ophouden.* Maar Alex’ handen bleven gebald op haar schoot liggen. *Doe de deur dicht. De deur dicht.*

De deur in haar geest sloeg dicht en het geschreeuw verstomde abrupt. Het was weer stil. Alex haalde diep adem. Haar hart ging tekeer.

‘Nou, díé daar in de rolstoel heeft geprobeerd zelfmoord te plegen toen ze haar moeder dood op de grond had gevonden. Ze heeft alle pillen geslikt die dokter Fabares haar moeder had voorgeschreven... voor de zenuwen. Gelukkig vond haar tante haar nog op tijd. Dat meisje, bedoel ik natuurlijk, niet de moeder.’

‘Nee, dat snap ik. Je staat niet meer op als je jezelf door het hoofd hebt geschoten.’

Alex grimaste toen de knal van dat ene schot door haar geest weerkaatste, steeds opnieuw en opnieuw en opnieuw. En het bloed. *Zo veel bloed. Mama. Ik haat je ik haat je ik wou dat je dood was.*

Alex sloot haar ogen. Ze probeerde het geschreeuw te laten ophouden, maar het wilde niet ophouden. *Ik haat je ik haat je ik wou dat je dood was.*

Doe de deur dicht.

‘Waar komt zij vandaan, die tante?’

‘Delia van de bank zegt dat ze verpleegster is in Ohio. Zij en de moeder van dat meisje waren zussen. Delia zegt dat toen die tante naar de balie kwam lopen, ze bijna een rolberoerte kreeg. Ze zei dat die tante sprekend op Kathy leek.’

‘Nou, ik heb gehoord dat Kathy Tremaine het wapen heeft gebruikt van de man met wie ze samenwoonde. Fijn voorbeeld was dat voor die dochters van haar, hokken met een kerel, en op haar leeftijd nog wel.’

De paniek begon op te komen. *Doe de deur dicht.*

‘Die van haar én die van hem. Hij heeft ook een dochter. Ze heet Bailey.’

‘Het waren wilde meiden, alle drie. Zoiets als dit móést gewoon een keer gebeuren.’

‘Wanda, alsjeblieft. Dat meisje kan er niks aan doen dat een of andere dakloze haar heeft verkracht en vermoord.’

Alex’ adem stakte in haar keel. *Ga weg. Loop naar de hel. Allebei. Allemaal. Laat me met rust en laat me afmaken waar ik mee begonnen ben.*

Wanda snoof. ‘Heb je wel gezien hoe die meisjes zich tegenwoordig kleden? Ze vragen er gewoon om dat een man ze meesleept en godweet-wat met ze doet. Ik ben alleen maar blij dat zij hier weggaat.’

‘O ja? Neemt haar tante haar mee naar Ohio?’

‘Dat zei Delia wel. Het lijkt me beter dat ze niet teruggaat naar dezelfde school. Mijn kleindochter zit daar ook op, bij die meisjes van Tremaine. Alexandra Tremaine zou een vreselijk slechte invloed zijn geweest.’

‘Vreselijk,’ beaamde Violet. ‘O, kijk eens hoe laat het al is. We moeten nog bij Gracie en Estelle Johnson langs. Druk even op het knopje, Wanda. Ik heb mijn handen vol viooltjes.’

Het belletje pingelde en de twee oude vrouwen verdwenen. Alex kreeg de koude rillingen, van binnenuit tot helemaal aan haar huid. Kim wilde haar meenemen naar Ohio. Het kon Alex eigenlijk niet schelen. Ze was toch niet van plan in Ohio aan te komen. Ze wilde alleen maar afmaken waarmee ze was begonnen.

‘Alex?’ Voetstappen tikten op de tegels en ze rook een andere geur, schoon en zoet. ‘Wat is er? Je trilt als een rietje. Meredith, wat is er gebeurd? Je zou op haar letten, maar je zit met je neus in een boek.’

Kim raakte haar voorhoofd aan en Alex schoof achteruit, zonder haar blik van haar handen af te wenden. *Raak me niet aan.* Ze wilde het grauwen, maar de woorden klonken alleen in haar eigen hoofd.

‘Gaat het wel goed met haar, mam?’ Dat vroeg Meredith. Alex had een vage herinnering aan haar nichtje, aan hoe ze eens met de barbies hadden gespeeld: een groot meisje van zeven dat met twee vijfjarige meisjes speelde.

Twee kleine meisjes. Alicia. Alex was niet langer een van twee. *Ik ben alleen.* De paniek zwol weer aan. *Doe toch in godsnaam die deur dicht.* Alex haalde adem. Richtte zich op de duisternis in haar geest. Stille duisternis.

‘Ik denk het wel, Merry.’ Kim knielde voor de stoel neer en legde haar hand onder Alex’ kin, om haar te laten opkijken. Haar blik ontmoette die van Kim en schoot onmiddellijk weer weg. Zuchtend stond Kim op, en Alex ademde weer. ‘Laten we haar maar naar buiten brengen. Pap rijdt de auto voor.’ Het belletje pingelde weer, en Alex’ stoel werd achteruit de lift in gereden.

‘Ik vraag me af waardoor ze zo overstuur was. Ik was maar een paar minuutjes weg.’

‘Ik denk dat het door die twee oude dames kwam. Volgens mij hadden ze het over Alicia en tante Kathy.’

‘Wát? Meredith, waarom heb je er dan niks van gezegd?’

‘Ik kon ze niet goed verstaan. Ik dacht dat Alex ze ook niet zou kunnen horen. Ze fluisterden nogal.’

‘Ja, dat zal best. Stelletje ouwe bemoeials. Volgende keer moet je me meteen halen.’

De lift stopte en de rolstoel werd de gang in geduwd. ‘Mam.’ Merediths stem nam een waarschuwendende klank aan. ‘Daar is meneer Crighton. En hij heeft Bailey en Wade bij zich.’

‘Ik hoopte dat hij eindelijk verstandig was geworden. Meredith, ren naar de auto en ga je vader halen. Laat hem de sheriff bellen, voor het geval meneer Crighton ons last bezorgt.’

‘Oké. Mam, maak hem alsjeblieft niet kwaad.’

‘Nee. Ga nu maar.’

De rolstoel kwam tot stilstand en Alex tuurde naar de handen in haar schoot. Haar eigen handen. Ze knipperde snel met haar ogen. Ze zagen er anders uit. Hadden ze er altijd zo uitgezien?

‘Pap, ze neemt Alex mee. Dat mag niet! Je mag het niet laten gebeuren.’ Bailey. Het klonk alsof ze hilde. *Niet huilen, Bailey. Het is beter zo.*

‘Nee, ze gaat helemaal nergens naartoe.’ Zijn klossende laarzen kwamen tot stilstand.

Kim zuchtte. ‘Craig, alsjeblieft. Schop nou geen trammelant. Dat is niet goed voor Alex en ook niet voor je eigen kinderen. Breng Wade en Bailey naar huis. Ik neem Alex mee.’

‘Alex is mijn dochter. Je krijgt haar niet.’

‘Ze is jouw dochter niet, Craig. Je bent nooit met mijn zus getrouwd en je hebt haar kinderen niet geadopteerd. Alex is van mij en ze gaat met mij mee. Het spijt me, Bailey,’ voegde Kim er op vriendelijker toon aan toe, ‘maar het is beter zo. Jij mag altijd bij haar op bezoek komen.’

Versleten zwarte werklaarzen stopten naast Alex’ voeten. Ze trok ze achteruit. Hield haar blik neergeslagen. *Ademhalen.*

‘Geen sprake van. Dat meisje heeft vijf jaar lang onder mijn dak gewoond, Kim. Ze noemt me “papa”.’

Nee, dat had Alex nooit gedaan. Ze had hem altijd ‘meneer’ genoemd.

Bailey hilde nu echt. ‘Alsjeblieft, Kim, doe dit niet.’

‘Je kunt haar niet meenemen. Ze kan niet eens naar je kijken.’ Er klonk wanhoop door in Craigs stem, maar wat hij zei was waar. Alex kon Kim niet aankijken, zelfs niet nu ze een ander kapsel had. Het was leuk geprobeerd, en Alex wist dat ze dankbaar zou moeten zijn voor Kims offer. Maar haar ogen waren nog steeds hetzelfde... die kon ze niet veranderen. ‘Je hebt je haar geknipt en gekleurd, maar je lijkt nog steeds op Kathy. Telkens als ze naar jou kijkt ziet ze haar moeder. Is dat wat je wilt?’

‘Als ze bij jou zou logeren, zou ze elke keer dat ze beneden kwam haar dode moeder in de woonkamer zien liggen,’ snauwde Kim. ‘Hoe haalde je het in je hoofd om ze alleen te laten?’

‘Ik moest naar mijn werk,’ gromde Craig terug. ‘Er moet brood op de plank komen.’

Ik haat je. Ik wou dat je dood was. De stemmen schreeuwden in haar hoofd, luid en langdurig en kwaad. Alex boog haar hoofd diep omhoog en Kims hand streek langs haar nek. *Raak me niet aan.* Ze wilde zich van Kim wegdraaien, maar Craig was te dichtbij. Dus bleef ze verstijfd zitten.

‘Jij verdomme altijd met je werk,’ zei Kim bitter. ‘Je hebt Kathy alleen gelaten op de ergste dag van haar leven. Als jij thuis was geweest, zou ze misschien nog leven en zou Alex niet hier zijn.’

De laarzen kwamen dichterbij, en Alex trok haar voeten verder naar achteren.

‘Wou je zeggen dat dit mijn schuld is? Dat ik ervoor heb gezorgd dat Kathy zelfmoord heeft gepleegd? Dat ik Alex gedwongen heb een heel potje pillen te slikken? Is dat wat je wilt zeggen?’

De stilte tussen hen was gespannen en Alex hield afwachtend haar adem in.

Kim zei geen nee, en Craigs handen waren nu even strak tot vuisten gebald als die van Alex.

De deuren zoefden open en gingen weer dicht. Er klonken voetstappen op de tegels. ‘Kim, is er iets mis?’ Kims man, Steve.

Alex liet haar ingehouden adem ontsnappen. Hij was een grote man met een vriendelijk gezicht. Naar zijn gezicht kon Alex wel kijken. Maar niet nu.

‘Ik weet niet.’ Kims stem sloeg over. ‘Craig, is er iets mis?’

Na een paar tellen stilte ontspanden Craigs vuisten zich langzaam.

‘Nee. Mogen de kinderen en ik dan in ieder geval afscheid nemen?’

‘Dat is goed.’ Kim stapte weg, de geur van haar parfum werd lichter.

Craig kwam dichterbij. *Doe de deur dicht.* Alex kneep haar ogen dicht en hield haar adem in toen hij in haar oor fluisterde. Ze concentreerde zich uit alle macht, probeerde hem uit haar geest te houden, en uiteindelijk stapte hij bij haar vandaan.

Ze bleef ineengedoken zitten terwijl Bailey haar omhelsde. ‘Ik zal je missen, Alex. Van wie moet ik nu kleren lenen?’ Bailey probeerde te lachen, maar ze verslikte zich in een snik. ‘Schrijf me, alsjeblieft.’

Wade kwam als laatste. *Doe de deur dicht.* Weer bleef ze stijf zitten terwijl hij haar omhelsde en gedag zei. De stemmen krijsten. Het deed pijn. *Alsjeblieft. Laat het ophouden.* Ze concentreerde zich, legde haar handen tegen de deur, duwde hem dicht. Eindelijk stapte Wade weg en kon ze weer ademhalen.

‘Nu gaan we,’ zei Kim. ‘Laat ons alsjeblieft gaan.’ Alex hield haar adem weer in tot ze bij een witte auto waren aangekomen. Steve tilde haar op en zette haar op de achterbank.

Klik. Steve deed haar veiligheidsgordel vast en legde zijn handen om haar gezicht.

‘We zullen goed voor je zorgen, Alex. Ik beloof het,’ zei hij zachtjes.

Hij sloeg het autoportier dicht, en pas op dat moment stond Alex zichzelf toe haar vuist te ontspannen. Een beetje. Net genoeg om het zakje in haar hand te zien. Pillen. Een heleboel witte pilletjes. Waar? Wanneer? Het maakte niet uit waar of wanneer. Wat uitmaakte was dat ze nu kon afmaken waar ze aan was begonnen. Ze likte langs haar lippen en hief haar kin.

‘Alsjeblieft.’ Ze grimaste om het geluid van haar eigen stem. Hij klonk roestig van het onbruik.

Op de voorbank draaiden Steve en Kim zich met een ruk om.

‘Mam, Alex zei iets!’ Meredith grijnsde.

Alex niet.

‘Wat is er, lieverd?’ vroeg Kim. ‘Wat wil je hebben?’

Alex sloeg haar ogen neer. ‘Water. Alsjeblieft.’

I

Arcadia, Georgia, beden

Vrijdag 26 januari, 01:25 uur

Hij had haar zorgvuldig uitgekozen. Ervan genoten toen hij haar pakte. Haar laten gillen, lang en hard.

Mack O'Brien huiverde. Hij kreeg nog steeds kippenvel als hij eraan dacht. Zijn hartslag versnelde en zijn neusgaten sperden open als hij terugdacht aan hoe ze eruit had gezien, had geklonken. Had gesmaakt. De smaak van pure angst was uniek. Nu wist hij het. Zij was zijn eerste moord geweest. Ze zou niet zijn laatste zijn.

Hij had haar laatste rustplaats zorgvuldig gekozen. Hij liet haar lichaam van zijn rug rollen en met een zachte plof op de zompige grond vallen. Naast haar neerhurkend schikte hij de ruwe bruine deken waarin hij haar had gewikkeld, als een lijkwade, en zijn gevoel van spanning nam toe. Zondag was de jaarlijkse wielervedstrijd in de gemeente. Zo'n honderd fietsers zouden deze kant op komen. Hij had haar zo geplaatst dat ze vanaf de weg zichtbaar zou zijn.

Binnenkort werd ze gevonden. Binnenkort zouden zij horen dat ze dood was.

Ze zullen zich dingen gaan afvragen. En dan gaan ze elkaar wantrouwen. En worden ze allemaal bang.

Hij stond op, tevreden met zijn werk. Hij wilde dat ze bang werden.

Hij wilde dat ze beefden en trilden als meisjes. Hij wilde dat ze de werkelijke smaak van de angst kenden.

Want hij kende die smaak, net zoals hij honger en woede kende. Dat hij al die smaken zo goed kende was hún schuld.

Hij keek omlaag, porde met zijn voet tegen de bruine deken. Zij had geboet. Weldra zouden ze allemaal boeten. Weldra zouden ze weten dat hij was teruggekomen.

Hallo, Dutton. Mack is terug. Hij zou niet rusten voor hij hun leven had verwoest.

Cincinnati, Ohio, vrijdag 26 januari, 14:55 uur

‘Au. Dat deed zeer.’

Alex Fallon keek het bleke, chagrijnige tienermeisje aan. ‘Dat zal best, ja.’ Snel plakte Alex de infuusnaald vast. ‘Hou dit maar in gedachten voor de volgende keer dat je overweegt te gaan spijbelen, een hele sorbet met karamel te eten en op de eerste hulp te eindigen. Vonnie, je hebt diabetes, en het gaat niet weg door net te doen alsof het er niet is. Je moet je aan je –’

‘...dieet houden,’ grauwde Vonnie. ‘Dat weet ik ook wel. Ik wou dat iedereen me gewoon eens met rust liet.’

De woorden echoden in Alex’ geest. Zoals altijd riepen ze een gevoel van dankbaarheid aan haar familie op, vermengd met medelijden voor haar patiënt. ‘Op een dag eet je een keer het verkeerde en eindig je... beneden.’

Vonnie keek haar strijdlustig aan. ‘Nou, en? Wat is er dan beneden?’

‘Het mortuarium.’ Alex keek het geschrokken meisje in de ogen. ‘Of wil je dat soms?’

Abrupt schoot Vonnie vol. ‘Soms wel.’

‘Ik weet het, lieverd.’ En ze begreep het beter dan iemand buiten haar familie zich kon voorstellen. ‘Maar je zult moeten kiezen wat het gaat worden. Leven of dood.’

‘Alex?’ Letta, de hoofdverpleegkundige, stak haar hoofd om de hoek van de onderzoeksruijnte. ‘Je hebt een dringend telefoontje op lijn twee. Ik kan het hier wel overnemen.’

Alex kneep in Vonnies schouder. ‘Ik ben toch klaar.’ Ze wierp Vonnie een strenge blik toe. ‘Ik wil jou hier niet meer zien.’ Ze gaf de status aan Letta. ‘Wie is er aan de telefoon?’

‘Nancy Barker van de sociale dienst van Fulton County in Georgia.’

Alex kreeg een naar voor gevoel. ‘Daar woont mijn stiefzus.’

Letta trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik wist niet dat je een stiefzus had.’

Technisch gesproken had Alex die ook niet, maar het was een lang verhaal en haar relatie met Bailey was te ingewikkeld. 'Ik heb haar al heel lang niet meer gezien.'

Vijf jaar, om precies te zijn, toen Bailey zo high als een papegaai bij Alex in Cincinnati op de stoep stond. Alex had geprobeerd Bailey te laten afkicken, maar Bailey was gauw verdwenen en had Alex' credit-cards meegenomen.

Letta keek haar bezorgd aan. 'Ik hoop dat alles in orde is.'

Alex verwachtte en vreesde dit telefoontje al jaren.

'Ja, ik ook.'

Het was droevig maar ironisch, dacht Alex terwijl ze zich naar de telefoon haastte. Alex was degene die al die jaren geleden had geprobeerd zelfmoord te plegen, en Bailey was degene die als junk was geëindigd. Hun familie had het verschil gemaakt. Alex had Kim, Steve en Meredith gehad om haar erdoorheen te helpen. Maar Baileys familie... Bailey had niemand.

Ze nam lijn twee aan. 'Alex Fallon.'

'Met Nancy Barker, van de sociale dienst in Fulton County.'

Alex zuchtte. 'Vertel het maar meteen: leeft ze nog?'

Het bleef lange tijd stil. 'Wie, mevrouw Fallon?'

Alex grimaste; ze was niet langer 'mevrouw Preville' en daar was ze nog steeds niet aan gewend. Haar nicht Meredith had gezegd dat het na haar scheiding niet lang zou duren, maar er was nu een jaar verstreken en Alex had het nog niet achter zich gelaten. Misschien kwam het doordat ze haar ex nog steeds een paar keer per week tegenkwam. Zelfs nu, op dit moment. Alex zag Dr. Richard Preville naar de telefoon grijpen om zijn voicemail te beluisteren. Hij knikte onbehaaglijk en ontweek daarna zorgvuldig haar blik. Nee, gelijke ploegendiensten draaien met haar ex bespoedigde het afsluiten van hun relatie niet bepaald.

'Mevrouw Fallon?' drong de vrouw aan.

Alex probeerde zich uit alle macht te concentreren. 'Bailey. Daar belt u toch over?'

'Eigenlijk bel ik over Hope.'

'Hoop.' Alex herhaalde het niet-begrijpend. 'Dat snap ik niet. Wat hoopt u?'

'Hope Crighton, Baileys dochter. Uw nichtje.'

Alex ging stomverbaasd zitten. 'Ik wist niet dat Bailey een dochter had.'

Dat arme kind.

'O. Dan wist u vast ook niet dat u als naaste familie vermeld staat op alle inschrijfformulieren van Hopes kleuterschool.'

'Nee.' Alex haalde diep adem om kracht te putten. 'Is Bailey dood, mevrouw Barker?'

'Ik hoop het niet, maar we weten niet waar ze is. Ze is vanochtend niet op haar werk verschenen. Een van haar collega's is naar haar huis gegaan, waar ze Hope ineengedoken in een kast aantrof.'

Er nam een misselijke angst bezit van Alex' maag, maar ze hield haar stem rustig. 'En Bailey was weg.'

'De laatste keer dat ze is gezien was gisteravond, toen ze Hope kwam ophalen van de kleuterschool.'

Kleuterschool. Het kind was oud genoeg voor de kleuterschool en Alex had er geen idee van gehad dat ze zelfs maar bestond. *O, Bailey, wat heb je gedaan?* 'En Hope? Was ze gewond?'

'Lichamelijk niet, maar ze is heel bang. Ze praat met niemand.'

'Waar is ze?'

'Op dit moment is ze bij tijdelijke pleegouders.' Nancy Barker zuchtte. 'Nou, als u haar niet opvangt, zal ik een permanent pleeggezin voor haar regelen.'

'Ik neem haar wel in huis.' De woorden waren haar mond al uit voordat ze wist dat ze ze zou gaan uitspreken. Maar zodra ze het gezegd had, wist ze dat het goed was.

'U wist tot vijf minuten geleden niet eens dat ze bestond,' protesteerde Barker.

'Dat maakt niet uit. Ik ben haar tante. Ik neem haar wel.' *Zoals Kim mij in huis heeft genomen. En mijn leven heeft gered.* 'Ik kom eraan, zodra ik vrij kan krijgen van mijn werk en een ticket kan regelen.'

Alex hing op, draaide zich om. Ze botste bijna tegen Letta aan, bij wie de wenkbrauwen bijna van haar voorhoofd af kropen. Alex wist dat ze had meegeluisterd. 'En? Kan ik vrij krijgen?'

Letta's ogen stonden ongerust. 'Heb je nog vakantiedagen?'

'Zes weken. Ik heb al ruim drie jaar geen dag meer vrij genomen.' Daar had ze nooit een reden voor gehad. Richard had nooit tijd gehad om ergens naartoe te gaan. Hij was altijd aan het werk geweest.

‘Begin dan maar eens met een vakantie,’ zei Letta. ‘Ik laat iemand anders je diensten wel overnemen. Maar Alex, je weet niks van dat kind. Misschien is ze wel gehandicapt of heeft ze speciale behoeften.’

‘Ik red me wel,’ zei Alex. ‘Ze heeft niemand, en ze is familie. Ik laat haar niet in de steek.’

‘Zoals haar moeder.’ Letta hield haar hoofd schuin. ‘Zoals jouw moeder bij jou deed.’

Alex hield met veel moeite haar gezicht uitgestreken. Haar verleden was voor iedereen met internet binnen een paar muisklikjes te vinden. Maar Letta bedoelde het goed, dus Alex vertrok haar lippen tot een glimlach. ‘Ik bel je zodra ik daar ben en meer weet. Bedankt, Letta.’

Arcadia, Georgia, zondag 28 januari, 16:05 uur

‘Welkom terug, Danny, jongen,’ mompelde rechercheur Daniel Vartanian in zichzelf toen hij uit de auto stapte en het tafereel overzag. Hij was maar twee weken weggeweest, maar het waren twee bewogen weken geweest. Het werd tijd om weer aan het werk te gaan, door te gaan met zijn leven. Wat in Daniels geval op hetzelfde neerkwam. Zijn werk wás zijn leven, en de dood was zijn werk. Het wreken van de dood, althans. Niet het veroorzaken ervan. Hij dacht aan de afgelopen twee weken, aan alle sterfgevallen, aan alle verwoeste levens. Je kon er krankzinnig van worden als je eraan toegaf. Daniel was niet van plan eraan toe te geven. Hij wilde verder met zijn leven, rechtvaardigheid proberen te krijgen voor alle slachtoffers, een voor een. Hij wilde het verschil maken. Het was de enige manier die hij kende om... boete te doen.

Vandaag was het slachtoffer een vrouw. Ze was in een greppel langs de weg gevonden, waar nu overheidsvoertuigen van alle soorten en maten stonden.

De technische recherche was er al, en de lijkschouwer ook. Daniel bleef aan de rand van de weg staan, bij het gele politielint dat daar was opgehangen. Hij tuurde naar het lijk in de greppel, waar een technicus van de patholoog bij gehurkt zat. Het slachtoffer was gewikkeld in een bruine deken, die net voldoende opzij was getrokken om het

lichaam te kunnen zien. Daniel zag dat ze donker haar had en zo'n één meter vijftenzestig lang was. Ze was naakt en haar gezicht was... gehavend. Hij had pas één been over de politietape gezwaaid toen er een stem klonk.

'Stop, meneer. Dit is verboden terrein.'

Daniel keek over zijn schouder naar de jonge, ernstig kijkende brigadier, die met een hand op zijn wapen stond. 'Ik ben rechercheur Daniel Vartanian, Georgia Bureau of Investigation.'

De ogen van de man werden groot. 'Vartanian? U bedoelt... Ik bedoel...' Hij haalde diep adem en rechtte abrupt zijn rug. 'Sorry. Ik was even van mijn stuk gebracht.'

Daniel knikte en glimlachte vriendelijk naar de jongeman. 'Ik begrijp het wel.'

Het beviel hem niet, maar hij begreep het inderdaad. De naam Vartanian had nogal wat publiciteit gekregen in de week nadat zijn broer Simon was overleden; geen goede publiciteit, maar allemaal terecht. Simon Vartanian had in Philadelphia zeventien mensen vermoord – twee van die slachtoffers waren zijn eigen ouders geweest. Het had in alle landelijke kranten gestaan. Het zou een hele tijd duren voor de naam Vartanian geen ophef meer zou veroorzaken. 'Waar kan ik de sheriff vinden?'

De man wees naar iemand die vijftien meter verderop stond. 'Dat is sheriff Corchran.'

'Bedankt, brigadier.' Daniel haalde zijn been terug over het lint en liep verder, zich bewust van de blik van de politieman op zijn rug. Over twee minuten wist iedereen hier dat er een Vartanian aanwezig was.

Daniel hoopte dat hij de onrust tot een minimum kon beperken. Dit ging niet over hem of welke Vartanian dan ook, het ging over die vermoorde vrouw in de greppel. Ze had ergens familie, mensen die haar zouden missen. Mensen die gerechtigheid en afsluiting nodig hadden om verder te kunnen met hun leven.

Daniel dacht vroeger dat gerechtigheid en afsluiting hetzelfde waren, dat de wetenschap dat een misdadiger was gearresteerd en gearrest voor zijn daden het einde van een hoofdstuk in het leven van de nabestaanden van slachtoffers was. Nu, honderden misdaden, slachtoffers en families later, begreep hij dat elke misdaad een rimpel-

effect veroorzaakte, levens raakte op manieren die nooit te meten waren. Simpelweg weten dat het kwaad was bestraft, was niet altijd voldoende om mensen de mogelijkheid te bieden verder te gaan met hun leven. Daar wist Daniel ook alles van.

‘Daniel.’ De begroeting kwam van Ed Randall, hoofd van het team van de technische recherche. Hij klonk verrast. ‘Ik wist niet dat je al terug was.’

‘Net vandaag.’ Eigenlijk had hij morgen pas weer aan het werk hoeven, maar na twee weken van afwezigheid was hij aan de beurt voor een nieuwe zaak.

Toen deze melding was binnengekomen, had zijn baas hem wat eerder naar het werk teruggeroepen. Hij stak zijn hand naar de sheriff uit. ‘Sheriff Corchran, ik ben rechercheur Vartanian, GBI. We zullen u alle ondersteuning geven die u nodig hebt.’

De ogen van de sheriff werden groter terwijl hij Daniel de hand drukte. ‘Toevallig familie van...’

God sta me bij, ja. Hij dwong zichzelf te glimlachen. ‘Ik vrees van wel.’

Corchran keek hem doordringend aan. ‘Bent u klaar om weer aan het werk te gaan?’

Nee. Daniel hield zijn stem vlak. ‘Ja. Als u dat liever hebt, kan ik om iemand anders vragen.’

Corchran scheen erover na te denken en Daniel wachtte af, terwijl hij zijn ergernis zorgvuldig onder controle hield. Het klopte niet, het was niet eerlijk, maar het was wel de realiteit dat hij werd beoordeeld op de daden van zijn familie. Uiteindelijk schudde Corchran zijn hoofd. ‘Nee, dat hoeft niet. Het is goed zo.’

Daniel glimlachte geforceerd. ‘Mooi. Kunt u me vertellen wat er is gebeurd? Wie heeft het slachtoffer gevonden, en wanneer?’

‘Vandaag was onze jaarlijkse wielervedstrijd en deze weg maakt deel uit van het parcours. Een van de deelnemers zag de deken. Hij wilde geen tijd verliezen, dus belde hij al fietsend het alarmnummer. Hij staat nu bij de finish te wachten, als u hem wilt spreken.’

‘Ja, ik wil hem zeker even spreken. Is er nog iemand anders gestopt?’

‘Nee, we hadden geluk,’ antwoordde Randall. ‘De plaats delict was niet verstoord toen we hier aankwamen, en er stond ook geen publiek omheen. Iedereen was al bij de finish.’

‘Dat zie je niet vaak. Wie was er van uw bureau als eerste ter plaatse, sheriff?’ vroeg Daniel.

‘Larkin. Hij heeft alleen een hoekje van de deken opgetild om haar gezicht te zien.’

Corchrans uit steen gehouwen gezicht vertrok even; een veelbetekenend gebaar. ‘Ik heb meteen naar jullie bureau gebeld. Wij hebben niet de middelen om een plaats delict zoals deze te onderzoeken.’

Daniel erkende die laatste uitspraak met een hoofdknik. Hij kon sheriffs zoals Corchran, die bereid waren het Georgia Bureau of Investigation erbij te halen, wel waarderen. Veel van zijn collega’s losten hun zaakjes liever zelf op en zagen de inmenging van het GBI als... een zwerm sprinkhanen die neerstreek op hun stadje. Ja, zo had de sheriff in Daniels eigen stad het nog geen twee weken geleden genoemd. ‘We werken met u samen op elke manier die u wenst, sheriff.’

‘Neem voorlopig de hele zaak maar over,’ zei Corchran. ‘Mijn afdeling staat tot uw beschikking.’ Zijn kaak verstrakte. ‘We hebben in al die tien jaar dat ik mijn functie nu heb geen moord meer gehad in Arcadia. We willen degene die dát heeft gedaan heel lang de gevangenis in zien gaan.’

‘Wij ook.’ Daniel wendde zich tot Ed. ‘Wat weten jullie?’

‘Ze is ergens anders vermoord en hier gedumpt. Haar lichaam is in een bruine deken gewikkeld.’

‘Als een lijkwade,’ mompelde Daniel.

Ed knikte. ‘Zoiets. De deken lijkt nieuw te zijn, van een of ander wolmengsel. Ze is heel hard in haar gezicht geslagen en heeft blauwe plekken rondom haar mond. Daar kan de lijkschouwer meer over vertellen. Er is daar beneden geen spoor van een worsteling, en er zijn geen voetsporen langs de helling omhoog of omlaag gevonden.’

Daniel keek fronsend in de greppel. Het was een afvoergeul, en het water liep naar een riool ongeveer honderd meter verderop. De zij-kanten bestonden uit gladde modder. ‘Dan moet hij door het water naar het riool zijn gelopen en vervolgens omhoog naar de weg.’ Hij dacht er even over na. ‘Die wielervedstrijd, was daar veel publiciteit aan gegeven?’

Corchran knikte. ‘Het is een belangrijke bron van inkomsten voor de plaatselijke jeugdclubs, dus ze hangen in een omtrek van tachtig kilometer posters op. Bovendien wordt deze wedstrijd al meer dan tien

jaar gehouden, altijd op de laatste zondag van januari. Er komen zelfs deelnemers vanuit het noorden, die liever hier rijden omdat het warmer is. Het is best een groot evenement.'

'Dan wilde hij dus dat ze werd gevonden,' concludeerde Daniel.

'Daniel.' De technici van de lijkschouwer stapten over het politielint. Een van hen liep meteen door naar de auto en de andere bleef bij Ed staan. 'Fijn te zien dat je terug bent.'

'Fijn om terug te zijn, Malcolm. Wat hebben jullie ontdekt?'

Malcolm Zuckerman strekte zijn rug. 'Dat het geen fijne klus zal worden om dat lijk uit de greppel te krijgen. De helling is steil en de modder glibberig. Trey gaat een kraan regelen.'

'Malcolm,' zei Daniel met overdreven veel geduld. Malcolm klaagde altijd over zijn rug, het weer of wat dan ook. 'Wat weet je over het slachtoffer?'

'Vrouwelijk, blank, halverwege de twintig waarschijnlijk. Ze is al een dag of twee dood. Doodsoorzaak lijkt verstikking te zijn. Blauwe plekken op de billen en de binnenzijde van de dijen wijzen op een verkrachting. Ze is in haar gezicht geslagen met een stomp voorwerp. Ik weet nog niet wat het was, maar het heeft veel schade aangericht. Neus, jukbeenderen, kaak, allemaal gebroken.' Hij keek peinzend opzij. 'Dat met het gezicht is misschien na de dood gebeurd.'

Daniel trok zijn wenkbrauw op. 'Dus hij wilde dat ze gevonden werd, maar niet geïdentificeerd.'

'Dat was mijn idee ook. Ik durf te wedden dat we geen vingerafdrukken van haar in het systeem zullen vinden. Er zit een patroon van blauwe plekken rondom haar mond, die kunnen van de vingers van de dader zijn.'

'Hij heeft zijn hand over haar mond gehouden tot ze stikte,' mompelde Corchran gespannen. 'En toen heeft hij haar gezicht tot moes geslagen. De klootzak.'

'Daar lijkt het op,' zei Malcolm met een medelevende klank in zijn stem, maar een vermoeidheid in zijn blik die Daniel maar al te goed begreep. Te veel lijken, te veel klootzakken. 'We weten meer zodra de patholoog sectie doet. Had je mij verder nog nodig, Danny?'

'Nee. Bel me als jullie de autopsie gaan doen. Ik wil erbij zijn.'

Malcolm haalde zijn schouders op. 'Wat je wilt. Doc Berg zal er waarschijnlijk na het ovl aan beginnen.'

‘Wat is het ovl?’ vroeg Corchran toen Malcolm naar de auto van de lijkschouwer terugging om te wachten.

‘Ochtend Vergadering in het Lijkenhuis,’ verklaarde Daniel. ‘Dat betekent dat dokter Berg waarschijnlijk om halftien of tien uur met de autopsie begint. U mag gerust komen kijken als u wilt.’

Corchran slikte. ‘Bedankt. Als ik kan, kom ik.’

Corchran zag een beetje groen, en Daniel kon het hem niet kwalijk nemen. Het viel niet mee om toe te kijken terwijl een lijkschouwer aan het werk was. Het geluid van een bottenzaag bezorgde Daniel na al die jaren nog altijd een wee gevoel. ‘U mag het zelf bepalen. Wat hebben we verder, Ed?’

‘We hebben beelden gemaakt van het terrein rondom het lijk en aan beide kanten van de greppel,’ zei Ed Randall. ‘Video en foto’s. We zullen deze kant van de greppel eerst onderzoeken, zodat Malcolm niets vertrapt als hij haar hier weghaalt, dan zetten we lampen neer en bekijken we de rest.’ Hij wenkte zijn team en ze stapten over het lint. Ed wilde volgen, maar hij aarzelde even en nam toen Daniel apart. ‘Wat vreselijk van je ouders, Daniel,’ zei hij zachtjes. ‘Ik weet dat je er niks aan hebt, maar ik wilde het alleen even zeggen.’

Daniel sloeg zijn blik neer, hij was uit zijn evenwicht gebracht. Ed vond het vreselijk dat Arthur en Connie Vartanian dood waren. Daniel wist niet zeker of hij dat zelf ook vond. Soms wist Daniel niet eens zeker of zijn ouders misschien niet een groot deel van het onheil over zichzelf hadden afgeroepen. Simon was boosaardig geweest, maar zijn ouders hadden op hun eigen manier zijn broer in de kaart gespeeld.

De mensen met wie Daniel echt medelijden had, waren Simons andere slachtoffers.

Maar toch... Arthur en Connie waren zijn ouders. Hij zag hen nog steeds voor zich, in het lijkenhuis in Philadelphia, vermoord door hun eigen zoon. Een verschrikkelijk beeld, vermengd met alle andere die hem plaagden, of hij nu wakker was of sliep. Zo veel doden. Zo veel verwoeste levens. *Rimpelingen*.

Daniel schraapte zijn keel. ‘Ik zag je bij de begrafenis. Bedankt, Ed. Dat deed me veel.’

‘Als je iets nodig hebt weet je me te vinden.’ Ed sloeg Daniel stevig op zijn schouder en liep achter zijn team aan. Daniel draaide zich weer om naar Corchran, die naar hen had staan kijken.

‘Sheriff, ik zou graag met brigadier Larkin willen praten. Ik wil weten hoe hij het lijk heeft ontdekt. Ik weet dat hij een grondig rapport zal indienen, maar ik wil zijn herinneringen en indrukken het liefst rechtstreeks van hem horen.’

‘Dat kan. Hij is verderop langs de weg gestationeerd om nieuwsgierig publiek te weren.’ Corchran riep Larkin op via de portofoon en binnen vijf minuten was de brigadier bij hen. Larkins gezicht was nog steeds een beetje bleek, maar zijn ogen stonden helder. In zijn hand hield hij een vel papier.

‘Mijn rapport, rechercheur Vartanian. Maar er is nog één ding, dat ik me pas herinnerde toen ik weer hierheen reed. Er is niet ver hiervandaan net zo’n moordzaak geweest.’

Corchrans wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Waar? Wanneer?’

‘Voor u hier kwam,’ antwoordde Larkin. ‘Afgelopen april was het dertien jaar geleden. Er is toen ook een meisje in een greppel gevonden, net als nu. Ze was in een bruine deken gewikkeld, en ze was verkracht en gewurgd.’ Hij slikte. ‘En haar gezicht was ook zo toegetakeld.’

Daniel voelde een koude rilling over zijn rug lopen. ‘U schijnt het zich nogal goed te herinneren, brigadier.’

Larkin keek hem gepijnigd aan. ‘Dat meisje was zestien, net zo oud als mijn dochter destijds. Ik weet niet meer hoe ze heette, maar het gebeurde bij Dutton, zo’n veertig kilometer ten oosten van hier.’

De kilte verspreidde zich en Daniel spande zijn spieren om niet te gaan rillen. ‘Ik weet waar Dutton ligt,’ zei hij. Hij kende Dutton goed. Hij had er over straat gelopen, gewinkeld, gespeeld in het Little League-team daar. Hij wist ook dat het kwaad in Dutton had gewoond en de naam Vartanian had gedragen. Dutton in Georgia was Daniel Vartanians geboorteplaats.

Larkin knikte toen hij Daniels naam aan de huidige gebeurtenissen koppelde. ‘Dat zal best.’

‘Dank u, brigadier,’ zei Daniel. Het lukte hem zijn stem vast te laten klinken. ‘Ik zal het zo snel mogelijk uitzoeken. Laten we eerst maar eens naar ons slachtoffer gaan kijken.’

Dutton, Georgia, zondag 28 januari, 21:05 uur

Alex deed de slaapkamerdeur dicht en leunde er uitgeput tegenaan. ‘Ze slaapt eindelijk,’ zei ze tegen haar nicht Meredith, die op de bank van Alex’ hotelsuite zat.

Meredith keek op van de vele bladzijden met kleurplaten die de vierjarige Hope Crighton had gevuld sinds Alex zesendertig uur eerder de voogdij over haar nichtje van de sociale dienst had overgenomen.

‘Dan moeten we praten,’ zei ze zachtjes.

Meredith leek bezorgd. Aangezien ze kinderpsychologe was, gespecialiseerd in emotioneel getraumatiseerde kinderen, maakte dit Alex’ onrust alleen maar groter.

Alex ging zitten. ‘Ik ben blij dat je er bent. Ik weet dat je het druk hebt met je eigen patiënten.’

‘Die kunnen wel een of twee dagen zonder mij. Als ik had geweten dat je hierheen ging was ik gisteren al gekomen, dan had ik naast je gezeten in het vliegtuig.’ Er klonk frustratie en gekwetstheid in Merediths stem door. ‘Hoe kom je erbij, Alex? Helemaal in je eentje hier naartoe gaan. Juist... hiér.’

Hier. Dutton, Georgia. De plaatsnaam waarbij Alex’ maag protesteerde. Het was de laatste plaats waar ze ooit had willen terugkeren. Maar het buitelen van haar maag was niets vergeleken met de angst die ze had gevoeld toen ze voor het eerst in de lege grijze ogen van Hope had gekeken.

‘Ik weet niet,’ gaf Alex toe. ‘Ik had beter moeten weten. Mer, ik had geen idee dat het zo erg zou zijn, maar het *is* zo erg als ik denk, hè?’

‘Voor zover ik in de afgelopen drie uur heb gezien wel. Of ze getraumatiseerd is doordat ze vrijdag wakker werd en ontdekte dat haar moeder weg was, of door de jaren daarvoor, dat weet ik niet. Ik weet niet hoe Hope was voordat Bailey verdween.’ Meredith fronste haar voorhoofd. ‘Maar ze is helemaal niet zoals ik had verwacht.’

‘Ik snap wat je bedoelt. Ik had me voorbereid op een vuil, onvervoed kind. De vorige keer dat ik Bailey zag was ze er slecht aan toe, Meredith. High en verwaarloosd. Naaldsporen op beide armen. Ik heb me altijd afgevraagd of ik meer voor haar had kunnen doen.’

Meredith keek haar vragend aan. ‘En ben je daarom hier?’

‘Nee. Nou, eerst misschien wel, maar zodra ik Hope zag veranderde dat allemaal.’ Ze dacht aan het kleine meisje met haar gouden krullen en een gezichtje als een engeltje van Botticelli. En haar lege grijze ogen. ‘Ik dacht even dat ze me het verkeerde kind hadden gebracht. Ze is schoon en goed doorvoed. Haar kleren en schoenen zijn zo goed als nieuw.’

‘De maatschappelijk werkster heeft haar vast schone kleren en schoenen gegeven.’

‘Dit waren de kleren die de maatschappelijk werkster had meegevoerd van Hopes kleuterschool. Hopes lerares zei dat Bailey altijd een setje schone kleren in Hopes kastje had liggen. Ze zeiden dat Bailey een goede moeder was, Mer. Ze waren geschokt toen de maatschappelijk werkster zei dat ze was verdwenen. Het schoolhoofd zei dat Bailey Hope nooit zomaar alleen zou laten.’

‘Denkt ze dat er een misdaad is gepleegd?’ vroeg Meredith.

‘Ja, de directrice van de kleuterschool wel. Dat heeft ze ook tegen de politie gezegd.’

‘En wat zegt de politie?’

Alex klemde haar kiezen op elkaar. ‘Dat ze alle aanwijzingen nagaan, maar dat er elke dag junks verdwijnen. Het was een standaard “laat ons met rust”-antwoord. Ik schoot er geen steek mee op. Ze is al drie dagen weg en ze hebben haar nóg niet als vermist opgegeven.’

‘Junkies verdwijnen inderdaad wel vaker, Alex.’

‘Dat weet ik. Maar waarom zou dat schoolhoofd liegen?’

‘Misschien loog ze wel niet. Misschien kon Bailey goed acteren, of misschien was ze een tijd clean geweest maar was ze weer gaan gebruiken. Laten we ons voorlopig maar op Hope richten. Heeft ze de hele avond zitten kleuren?’

‘Ja. Nancy Barker, dat is de maatschappelijk werkster, zei dat Hope niets anders heeft gedaan sinds ze haar uit de kast hebben gehaald.’ De kast in Baileys huis. Een paniekgevoel bouwde zich in haar op, zoals altijd gebeurde als ze aan dat huis dacht. ‘Bailey woont er nog steeds.’

Merediths ogen werden groot. ‘Echt waar? Ik dacht dat het al jaren geleden verkocht was.’

‘Nee. Ik heb op internet de kadastragegevens bekeken. Het staat nog steeds op Craigs naam.’ De druk op Alex’ borst nam toe, en ze

sloot haar ogen en probeerde zichzelf rustig te krijgen. Merediths hand belandde op die van haar en gaf een zacht kneepje.

‘Gaat het wel, meid?’

‘Ja.’ Alex vermande zich. ‘Stomme paniekaanvallen. Ik zou er nu toch wel een keer overheen moeten zijn.’

‘Omdat je een supermens bent zeker?’ zei Meredith nuchter. ‘Dit was de plek van de ergste ramp van je leven, dus hou op jezelf kwalijk te nemen dat je menselijk bent, Alex.’

Alex haalde haar schouders op. ‘Nancy Barker zei dat het huis een puinhoop was, dat er stapels afval op de vloer lagen. De matrassen waren oud en gescheurd. Er lag bedorven eten in de koelkast.’

‘Wat je zou verwachten van het huis van een junk.’

‘Ja, maar ze vonden er geen kleren van Hope of Bailey. Niks. Geen schone maar ook geen vuile kleren.’

‘Dat is vreemd, afgaande op wat ze bij de kleuterschool zeiden.’ Meredith weifelde even. ‘Ben je naar het huis geweest?’

‘Nee.’ Het woord schoot als een afgevuurde kogel tussen Alex’ lippen vandaan. ‘Nee,’ zei ze op kalmere toon. ‘Nog niet.’

‘Als je gaat, ga ik met je mee. Geen gemaar. Woont Craig daar nog?’

Richt je op de stilte. ‘Nee. Nancy Barker zei dat ze hebben geprobeerd hem te vinden, maar er heeft al heel lang niemand meer iets van hem gehoord. Ik stond als naaste familie geregistreerd bij de kleuterschool.’

‘Hoe wist de maatschappelijk werkster op welke school Hope zat?’

‘Baileys collega had het haar verteld. Zo hebben ze Hope gevonden. Bailey was niet op komen dagen op het werk, en haar collega was ongerust en is in de pauze gaan kijken.’

‘Waar werkt Bailey?’

‘Ze is kapster, kennelijk in een nogal chique zaak.’

Meredith knipperde verbaasd met haar ogen. ‘Heeft Dutton een chique kapsalon?’

‘Nee. Dutton heeft Angie’s.’ Haar moeder ging vroeger elke woensdag naar Angie’s. ‘Bailey werkte in Atlanta. Ik heb het telefoonnummer van die collega gekregen, maar ze is steeds niet thuis. Ik heb al een paar berichten ingesproken.’

Meredith pakte een van de kleurboeken op. ‘Waar komen deze allemaal vandaan?’

Alex keek naar de stapel. ‘Nancy Barker vond er eentje in Hopes rugtas. Ze zei dat Hope voor zich uit staarde, maar toen ze haar het kleurboek en kleurkrijt gaf, begon Hope te kleuren. Nancy probeerde haar op wit papier te laten tekenen, in de hoop dat Hope haar met tekeningen iets kon vertellen, maar Hope pakte steeds weer dat kleurboek. Gisteravond was ze al vroeg door de kleurboeken heen en moest ik de piccolo geld geven om naar de winkel te gaan en er nog meer te kopen. En ook kleurkrijt.’ Alex staarde naar de doos, waar vierenzestig krijtjes in hadden gezeten toen hij nieuw was. Nu zaten er nog zevenenvijftig in – alle kleuren behalve rood. Alle roodtinten waren weg, tot een stompje van een centimeter opgebruikt.

‘Ze houdt van rood,’ merkte Meredith op.

Alex slikte moeizaam. ‘Ik wil er niet eens over nadenken wat dat betekent.’

Meredith haalde haar schouders op. ‘Het kan ook alleen maar betekenen dat ze van rood houdt.’

‘Maar je denkt van niet.’

‘Nee.’

‘Ze heeft nu nog een rood krijtje in haar hand. Ik heb het uiteindelijk opgegeven en haar dat ding mee naar bed laten nemen.’

‘Wat gebeurde er gisteravond toen de rode krijtjes op waren?’

‘Ze begon te huilen, maar ze zei geen woord.’ Alex huiverde. ‘Ik heb duizenden kinderen zien huilen in het ziekenhuis, van pijn, van angst... maar nooit zó. Ze was net... een robot zoals ze hilde – zonder emotie. Ze maakte helemaal geen geluid. Geen woord. Toen leek het wel alsof ze helemaal verkrampde. Ik werd er zo bang van dat ik met haar naar de kliniek in de stad ben gegaan. Dr. Granville heeft haar nagekeken en zei dat ze gewoon een shock had.’

‘Heeft hij tests gedaan?’

‘Nee. De maatschappelijk werkster zei dat ze met Hope naar de eerste hulp was geweest toen ze haar vrijdag in de kast hadden gevonden. Daar hebben ze haar bloed onderzocht, toxicologisch en op anistoffen, om te zien welke vaccinaties ze heeft gehad. Ze had ze allemaal gehad, en verder was alles in orde.’

‘Wie is haar huisarts?’

‘Weet ik niet. Granville, de dokter hier in de stad, zei dat hij Hope of Bailey nog nooit in “professionele hoedanigheid” had gezien. Hij

leek verbaasd te zijn dat Hope zo schoon en goed verzorgd was, alsof hij haar eerder een keer vuil had gezien. Hij wilde haar een kalmeringsmiddel toedienen.'

Meredith trok een verbaasd gezicht. 'Vond je dat goed?'

'Nee, en hij was een beetje verontwaardigd, vroeg me waarom ik haar dan gebracht had als ik niet wilde dat hij haar behandelde. Maar het idee beviel me niet, een kind medicatie toedienen als het niet nodig is. Ze was niet agressief en er leek geen gevaar te bestaan dat ze zichzelf iets zou aandoen, dus wilde ik het niet.'

'Groot gelijk. Dus Hope heeft al die tijd geen woord gezegd? Weten we zeker dat ze kan praten?'

'Volgens de kleuterschool praat ze heel veel, heeft ze een grote woordenschat. Ze kan zelfs lezen.'

Daar keek Meredith van op. 'Wauw. Hoe oud is ze, vier?'

'Net. Volgens de kleuterschool las Bailey Hope elke avond voor. Meredith, dit klinkt allemaal niet naar een junk die haar kind in de steek heeft gelaten.'

'Jij denkt ook dat er iets is gebeurd.'

Iets in Merediths stem streek Alex tegen de haren in. 'Jij niet?' wilde ze weten.

Meredith bleef onverstoort. 'Ik weet niet... Ik weet dat je Bailey altijd het voordeel van de twijfel hebt gegeven. Maar dit gaat nu niet alleen om Bailey, het gaat om Hope en wat het beste voor haar is. Neem je haar mee naar huis? Naar je eigen huis, bedoel ik?'

Alex dacht aan het appartementje waar ze eigenlijk alleen maar sliep. Richard had het huis gehouden. Alex had het niet willen hebben. Maar haar appartement was wel groot genoeg voor haar en een klein meisje. 'Dat is de bedoeling, ja. Maar als er iets met Bailey is gebeurd... Ik bedoel, als ze is veranderd en haar iets is overkomen...'

'Wat ga je doen?'

'Dat weet ik nog niet. Via de telefoon schoot ik niet veel op met de politie, en ik kon Hope niet alleen laten om er zelf naartoe te gaan. Kun je een paar dagen bij me blijven? Me helpen met Hope terwijl ik dit uitzoek?'

'Voor ik vertrok heb ik alle afspraken met mijn belangrijkste patiënten naar woensdag laten verzetten, dus ik moet uiterlijk dinsdagavond terugvliegen. Dat is het beste wat ik voorlopig kan doen.'

‘Dat is al een heleboel. Dank je.’

Meredith kneep in haar hand. ‘Ga nu maar een beetje slapen. Ik pit wel hier op de bank. Als je me nodig hebt maak je me maar wakker.’

‘Ik kruip wel bij Hope. Ik hoop wel dat ze de hele nacht doorslaapt. Tot nu toe heeft ze niet meer dan een paar uur aan één stuk geslapen, dan wordt ze wakker en gaat ze weer kleuren. Als ze je nodig heeft laat ik het je wel weten.’

‘Ik had het niet over Hope. Ik had het over jou. Ga slapen.’

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)

Schreeuw voor mij (2009)

Moord voor mij (2010)

De dood in haar ogen (2011)

De mond gesnoerd (2012)

Van mij alleen (2013)

In vertrouwen (2014)

Heb je me gemist? (2014)

Wreed weerzien (2014)

Eerste druk 2009
Zevende druk 2012

© 2008 Karen Rose
© 2012 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing
Oorspronkelijke titel: *Scream For Me*
Uit het Engels vertaald door: Lia Belt
Omslag: Studio Jan de Boer, Amsterdam
Omslagbeeld: © Katya Evdokimova / Arcangel Images
Vormgeving binnenwerk: Text & Image, Eexterveen
ISBN 978 90 261 2526 3
ISBN e-book 978 90 261 3452 4
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of
weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.